CICLISM

Mai este necesar campionatul republican de ciclocros?

Maestrul sportului Constantin Dumitrescu a cîştigat şi în acest an titlul de campion republican de ciclocros. Un coleg de club mai tînăr, Gh. Radu, şi-a înscris numele pe lista învingătorilor în proba juniorilor. Sînt, firește, succese care-i onorează pe cei doi cicliști, performanțe care le îmbogățesc palmaresul. La încheierea întrecerii, anul acesta ca şi anul trecut, mulţi şi-au pus însă întrebarea: mai este util acest campionat?

O competiţie menită să desemneze campionul ţării trebuie să fie o întrecere care să se adreseze unor mase largi de sportivi din toate regiunile. În faze preliminarii trebuie să se confrunte specialişti ai probei şi prin această „sită deasă" să se cearnă spre finală doar acei sportivi care prin pregătirea lor au reuşit să se impună. Aceasta este situaţia în marea majoritate a cazurilor. Dar la ciclocros în ultimii ani vin din ce în ce mai puţini sportivi. Întrecerile primei etape — de mase — se organizează de obicei numai în 3—4 regiuni (Bucureşti, Ploieşti, Braşov), iar la startul lor se prezintă un număr foarte scăzut de concurenţi. „Puntea de legătură între două sezoane competiţionale" — aşa cum era numit ciclocrosul şi-a pierdut din conţinut. Astăzi cicliştii au un sezon intern şi internaţional mult mai bogat care le solicită intens eforturile. Pentru o bună pregătire — în condiţiile unui antrenament ştiinţific — ei au eliminat complet pauzele. După o scurtă perioadă de odihnă activă se trece la un program de antrenament îndelungat şi minuţios din care ciclocrosul este definitiv exclus. De altfel, în afara a doi-trei sportivi de valoare, la ciclocros sînt prezenţi doar cîţiva tineri alergători dornici să se afirme în ciclism prin oricare din probele sale. În aceste condiţii desigur că nu mai este necesar un campionat republican de ciclocros. Se poate menţine această probă la nivelul întrecerilor pe localităţi.

Unii iubitori ai ciclismului se vor întreba probabil: cum se poate umple golul de competiţii creat prin eliminarea campionatului de ciclocros? Deşi acesta nu mai reprezenta o preocupare pentru cicliști este necesar totuşi ca în perioada cînd se organizau întreceri de ciclocros (primăvara şi toamna) să se programeze de către comisiile orăşeneşti şi raionale competiţii de fond pe şosea pe distanţele cerute de stadiul de pregătire în care se află sportivii. La startul acestor probe se vor prezenta mult mai mulţi cicliști şi ele îşi vor aduce contribuţia efectivă la pregătirea acestora.

Este evident că în permanenta evoluţie a sportului sînt necesare modificări şi în structura competiţională. Una dintre acestea este tocmai înlocuirea campionatului republican de ciclocros printr-o serie de competiţii de fond.

HRISTACHE NAUM

RUGBI

LA CLUJ: ŞTIINŢA — PROGRESUL BUCUREŞTI 14-13 (3-5)

CLUJ *(prin telefon).* — Echipa de rugbi Ştiinţa din localitate a întîlnit, în meci restanţă, formaţia Progresul Bucureşti pe care a întrecut-o cu 14-13. Partida s-a ridicat la un bun nivel tehnic şi a plăcut spectatorilor mai ales prin evoluţia scorului.

Prima repriză a aparţinut oaspeţilor, ceva mai decişi. La reluare, rugbiştii clujeni practică un joc mai activ, insistă în fazele de finalizare şi cuceresc o frumoasă victorie.

IOAN BRĂTAN, corespondent

ATLETISM

Bilanţul anului 1962

Ştacheta urcă tot mai sus!

Doi antrenori într-un singur... schimb! Este vorba de ION SÖTER, care i-a pregătit pe săritorii în înălţime şi de DUMITRU GÎRLEANU care s-a ocupat de instruirea săritorilor cu prăjina.

● La înălţime, anul 1962 a fost foarte rodnic: a fost îmbunătăţit recordul ţării, a crescut media rezultatelor celor mai buni 10 săritori şi a...

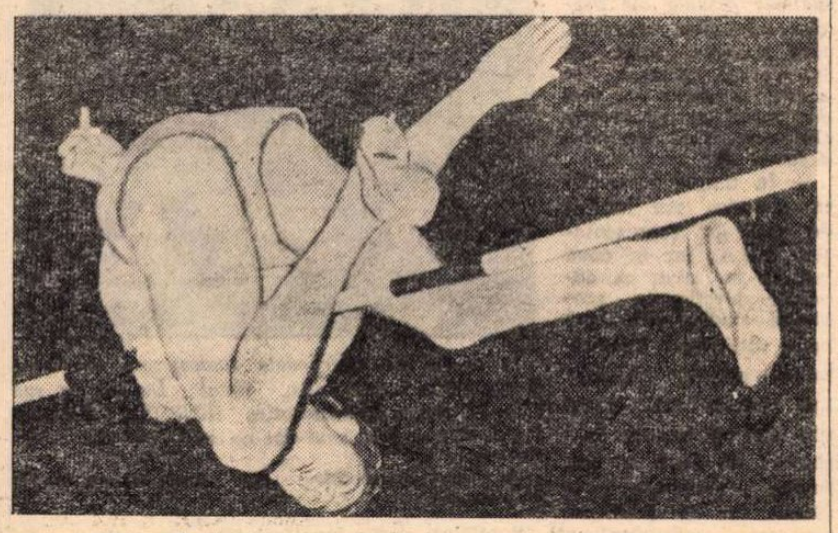

Eugen Ducu, recordmanul ţării noastre la săritura în înălţime.

scăzut media vîrstei acestora (21,1 ani), se constată o îmbunătăţire a rezultatelor la nivelul celui de al 10-lea şi al 25-lea atlet etc.

● Există toate condiţiile ca, poate chiar în anul 1963, toate cifrele rezultatelor să fie serios îmbunătăţite iar media primilor 10 să treacă de 2 metri.

Pentru aceasta va trebui: să fie lichidată „sărăcia" exerciţiilor speciale de tehnică şi de dezvoltare a forţei specifice; să fie mult mai extinsă colaborarea dintre antrenorii care pregătesc săritori în înălţime; să fie rezolvată problema mijloacelor ajutătoare în antrenament, la bazele sportive existente; atleţii fruntaşi să fie angrenaţi în mai multe concursuri cu caracter intern etc.

● La prăjină, continuă asaltul tineretului spre poziţiile de frunte ale probei. Este un fapt îmbucurător, cu atît mai mult cu cît tinerii noştri atleţi sînt posesori ai unei tehnici corecte şi moderne de săritură. Trebuie să subliniez faptul că toate aceste performanţe au fost înregistrate cu prăjini de metal.

SĂRITURA ÎN ÎNĂLŢIME

2.07 (2,00) Eugen Ducu (Ştiinţa Buc.)
2,03 (2,06) Cornel Porumb (Ştiinţa Cluj)
2,01 (1,93) Al. Spiridon (Şc. sp. UCFS Giurgiu)
1,99 (1,91) Grig. Marinescu (Ştiinţa Buc.)
1,97 (1,96) Alexandru Merică (C.S.M.S. Iaşi)
1,95 (1,88) Adrian Ionescu (Ştiinţa Buc.)
1,94 (1,84) Xenofonte Boboc (Petrolul Ploieşti)
1,94 (1,90) Adrian Trifu (C.S.S. Buc.)
1,94 (1,90) Constantin Semen (C. S. S. Bucureşti)
1,91 (1,90) Viorel Păltineanu (Steaua Bucureşti)

	1	10	25	50
1959	2,03	1,84	1,75	1,70
1960	2,05	1,85	1,75	1,70
1961	2,06	1,88	1,80	1,75
1962	2,07	1,91	1,82	1,75

1959	1,938	9653	p
1960	1,934	9588	p
1961	1,948	9819	p
1962	1,975	10242	p

SĂRITURA CU PRĂJINA

4,40 (4,30) Petre Astafei (Şt. Buc.)
4,30 (4,24) Afanasie Savin (Şt. Buc.)
4,20 (4,31) Dumitru Gîrleanu (Steaua Bucureşti)
4,10 (4,10) Metodii Trandafilov (Dinamo Bucureşti)
4,10 (4,00) Eugen Simionescu (C. S. S. Bucureşti)
4,00 (4,05) Gheorghe Constantin (Met. Bucureşti)
4,00 (3,80) Dumitru Catrina (Şt. Buc.)
4,00 (3,80) Vasile Muţiu (Crişana Or.)
3,92 (3,90) Simion Blaga (Din. Bacău)
3,90 (4,00) Silviu Cristescu (Şt. Buc.)
3,90 (3,60) Titus Deak (Ştiinţa Buc.)
3,90 (3,72) Gheorghe Fodoreanu (Steaua Bucureşti)

	1	10	25	50
1959	4,42	3,80	3,40	3,10
1960	4,30	3,90	3,50	3,15
1961	4,31	3,90	3,50	3,12
1962	4,40	3,90	3,50	3,20

1959	4,066	7869	p
1960	4,101	8000	p
1961	4,105	8041	p
1962	4,092	7980	p

CĂLĂRIE

Consacrarea este posibilă!

Urmărim de cîţiva ani eforturile călăreţilor noştri fruntaşi de a se impune autoritar în ierarhia mondială, a echitaţiei. Începuturile au fost curajoase dar destul de modeste. Chiar în urmă cu un an, după ultimele întreceri ale unui bogat sezon competiţional, în care sportivii noştri cuceriseră unele locuri fruntaşe, nu se putea încă vorbi despre o consacrare evidentă a călăriei din ţara noastră. În ciuda succeselor repurtate, sportivii din lotul de obstacole se comportau destul de inegal, cu mari fluctuaţii de formă şi, în general, se mulţumeau să obţină cîte un loc în primii zece. A existat o bună bucată de vreme şi convingerea, total greşită, că „mai mult nu se poate"! Discutînd şansele noastre la diferite întreceri, i-am auzit adesea pe călăreţii fruntaşi „eliminînd" de la început primele locuri pe care le atribuiau, cu mult înainte, fraţilor *D'Inzeo*, călăreţului englez *Barker*, francezului *D'Oriola* sau germanului *Winkler*. În această concepţie era, desigur, reflectată şi insuficienta muncă de pregătire educativă desfăşurată în cadrul lotului republican.

De aceste lucruri ne-am amintit recent cu prilejul şedinţei de analiză a federaţiei de specialitate, cînd s-a discutat pe larg şi problema creşterii performanţelor în sportul călare, în lumina sarcinilor mişcării noastre de cultură fizică şi sport.

Se poate afirma — pe bună dreptate — că 1962 a fost anul consacrării echitaţiei din ţara noastră pe plan internaţional. În marile concursuri ecvestre desfăşurate în Franţa, Italia, R.P. Polonă, R. F. Germană, R.P. Ungară etc. călăreţii romîni au fost, de fiecare dată, în centrul atenţiei, şi-au dovedit excelenta pregătire şi au reuşit să termine învingători în numeroase probe, să ocupe primele locuri în diferite clasamente întocmite la sfîrşitul competiţiilor.

Aşadar, se poate! În acest an pregătirea lotului a fost făcută cu mai multă răspundere, cu mai multă competenţă. S-a acordat atenţia cuvenită muncii educative. Au fost promovate noi elemente cu deosebite calităţi — *C. Vlad* şi *A. Costea* — care au adus în echipă un plus de vigoare, de tinereţe, de dorinţă şi hotărîre de afirmare. Selecţia materialului cabalin a fost făcută, de asemenea, cu mai multă exigenţă, înlocuindu-se cai fără perspectivă (Agata, Văpaia, Retezat, Machedon) cu alţi cai excelent pregătiţi (Clasic, Nela, Hala etc.) care au dat un randament superior. Şi, ceea ce a constituit un punct de plecare nou, călăreţii noştri fruntaşi au intrat în sezonul din acest an hotărîţi să înfrunte curajoşi pe „senatorii de drept" în ierarhia europeană, să nu-i mai considere cîştigători cu... anticipaţie. Presa sportivă din diferite ţări a relatat deseori că marile „dueluri" cu fraţii D'Inzeo sau cu alţi călăreţi fruntaşi, s-au rezolvat într-o manieră categorică în favoarea sportivilor romîni.

Creşterea valorică a pregătirii sportivilor romîni participanţi la cele mai mari concursuri hipice din acest an este convingător ilustrată de numărul impresionant de premii şi locuri fruntaşe ocupate de *Vasile Pinciu, Gheorghe Langa, Virgil Bărbuceanu, Andrei Costea*, sau *C. Vlad* din lotul de obstacole, precum şi de juniorii *A. Donescu, Lazăr Iolanda* şi alţii. *Consemnăm cu bucurie faptul că în acest an călăreţii romîni au cucerit în întîlnirile internaţionale 25 de locuri I, 23 locuri II, 29 locuri 3 şi un total de 148 de premii acordate pentru locurile I—VI. Din noianul acestor victorii şi rezultate de prestigiu, să reţinem în mod deosebit locul I ocupat de V. Pinciu în „MARELE PREMIU AL FRANŢEI", victoria în proba pe echipe realizată la Neapole, locul II în „CUPA NAŢIUNILOR" la Leipzig, precum şi succesul lui N. Mihalcea, învingător în „MARELE PREMIU DE DRESAJ" de la Leipzig.*

Am stat de vorbă cu componenţii lotului republican după fiecare dintre aceste concursuri internaţionale şi de fiecare dată discuţiile au pornit de la munca de pregătire, de la lucrul intens din lunile de iarnă, de la creşterea intensităţii antrenamentelor, de la accentul deosebit pe care antrenorii l-au pus mai mult ca niciodată pe individualizarea antrenamentului, pe pregătirea specială a călăreţilor noi introduşi în lotul republican. Această puternică bază a pregătirii tehnice a contribuit în mare măsură la obţinerea victoriilor, la cucerirea unor probe în care pînă nu demult, căutam să vedem dacă „ţine sau nu ţine" şi unde, cum se spune, încercam... marea cu degetul. *1962 n-a fost anul unor succese întîmplătoare, ci al unor succese confirmate la fiecare nou concurs internaţional şi tocmai aceasta exprimă cu adevărat progresul, saltul calitativ.*

Privită sub acest aspect munca federaţiei de specialitate trebuie apreciată ca atare şi singura concluzie conduce spre necesitatea de a se perseverа în acţiuni hotărîte, aşa cum s-a făcut şi în acest an, de a dovedi exigenţă şi de a munci cu aceeaşi grijă şi simţ de răspundere pentru dezvoltarea echitaţiei din ţara noastră.

Am insistat asupra comportării călăreţilor de obstacole nu numai pentru că aceştia au „colecţionat" aproape toate premiile şi locurile fruntaşe ci, în primul rînd, pentru că despre dresaj se pot spune — din păcate — încă prea puţine lucruri. În general, la aceste probe se „bate pasul pe loc". În afară de experimentatul călăreţ *Nicolae Mihalcea* — în vădit progres anul acesta — şi de *Iosif Molnar*, nu avem la ora actuală sportivi cu o pregătire superioară, la nivelul cerinţelor marilor competiţii internaţionale. Este un domeniu în care mai trebuie multe de făcut şi credem că începutul va trebui să-l constituie preocuparea cluburilor şi asociaţiilor cu secţii de călărie pentru această ramură a echitaţiei, în cele mai multe locuri neglijată.

O problemă pe cît de veche pe atît de actuală o constituie neparticiparea noastră la campionatele europene şi mondiale. „Scuza" de pînă acum cîţiva ani că „nu avem cai apţi pentru probele de forţă" unde de obicei se sare peste 2 metri a început să fie înlocuită cu preocuparea de a îmbunătăţi selecţia materialului cabalin existent în ţara noastră şi pe acest drum trebuie continuat să se muncească şi de acum înainte. Aşa cum în creşcătoriile noastre s-au găsit cai excelenţi pentru probele uşoare, mijlocii sau grele (*Clasic, Birsan, Rubin, Diavolo* etc.) se pot găsi cu siguranţă şi cai cu aptitudini de mari săritori care, bine pregătiţi de cei mai valoroşi călăreţi, pot obţine performanţe remarcabile.

O cît de sumară retrospectivă a sezonului competiţional recent încheiat subliniază ascensiunea evidentă a călăreţilor noştri fruntaşi, scoate în relief poziţiile fruntaşe ale sportului călare din ţara noastră pe plan european şi frumoasele perspective de dezvoltare a acestei discipline sportive. Pentru că, nu trebuie uitat, toate aceste succese obligă la o pregătire mai intensă, la o comportare superioară, pe măsura condiţiilor create şi a sarcinilor actuale.

DAN GÎRLEŞTEANU

HOCHEI PE GHEAŢĂ

Succese de prestigiu care se cer consolidate

(Urmare din pag. I)

a contribuit la progresul pregătirii lor, manifestat într-o bună pregătire fizică (ritm susţinut în ambele jocuri cu R.D.G., fără scăderi, deşi s-a jucat numai cu două linii de atac), o evidentă îmbunătăţire a patinajului şi o creştere în ceea ce priveşte orientarea tactică. Echipa noastră a practicat un joc **colectiv, dinamic,** a cărui principală amprentă a constituit-o **ofensiva.** Atacurile masive, curajoase, cu întreaga echipă, au creat nu numai elementul surpriză la poarta adversă, dar au făcut ca jocul să se menţină în cea mai mare parte din timp în treimea oaspeţilor. Jocul pe fund a fost în general bine orientat, au fost folosite mai mult decît pînă acum şi cu mai multă eficacitate pasele cu mantinela laterală sau de fund, care surprind apărarea adversă, dezaglomerînd-o din faţa porţii. Însuşi golul victoriei în cel de-al doilea meci a fost marcat dintr-o astfel de acţiune. Remarcăm, de asemenea, ca un element pozitiv, că s-a şutat mult şi destul de precis pe poartă, din toate poziţiile, şi de aproape şi de la distanţă. Marcajul la om şi replierea atacanţilor în apărare sînt de asemenea elemente tehnico-tactice în care echipa noastră a dovedit progrese.

Am greşi însă dacă n-am atrage atenţia asupra unor elemente mai puţin pozitive, care trebuie să stea deopotrivă în atenţia antrenorilor M. Flamaropol şi I. Tiron, ca şi a componenţilor lotului. Ne îngăduim de aceea să facem cîteva recomandări, ţinînd seama bineînţeles că cele două partide cu echipa R. D. Germane nu constituie de fapt decît o verificare a stadiului pregătirilor în vederea scopului final al activităţii acestui sezon — campionatele mondiale de la Stockholm, din luna martie. Echipa a fost mult solicitată în ultima vreme şi aceasta constituie un fapt pozitiv, despre ale cărui rezultate am amintit mai sus. Considerăm că, în continuare, pregătirile trebuie bine dozate ca intensitate şi tematică, pentru ca ele să aducă echipa la forma cea mai bună la campionatele mondiale. Se impune, aşadar, să se lucreze în continuare cu aceeaşi seriozitate, menţinîndu-se la un nivel ridicat pregătirea fizică şi insistîndu-se pe pregătirea specifică, cu meciuri periodice de verificare, împotriva unor adversari pe cît se poate mai valoroşi.

Ne gîndim că ar fi bine să se aibă în vedere, între altele, următoarele elemente:

— îmbunătăţirea în continuare a patinajului, pentru realizarea unei mişcări cursive şi derutante pe gheaţă, cu economie de efort;

— să se insiste mai mult pe încheierea unei linii a treia cît mai aproape de valoarea celorlalte. Poate ar fi bine ca unul dintre antrenori să consacre un timp special pentru aceasta;

— să se exerseze mai mult replierea în apărare, cu faţa la adversar (este o lacună mai veche a jucătorilor noştri, şi îndeosebi a fundaşilor);

— se impune mai multă prudenţă din partea fundaşilor în fazele din care se pot crea contraatacuri ale adversarilor;

— în apărare, jucătorii să înveţe folosirea bodicec-ului, execuţie de bază în fazele defensive. De asemenea, să se evite pasele şi driblingurile prin faţa porţii proprii;

— exersarea interceptării pucului în atac, mai ales de către aripi, şi lichidarea tendinţei de a juca cu crosa ridicată de pe gheaţă. După cum se ştie, iuţeala acţiunilor şi pasele fulgerătoare, atît de eficace, obligă azi pe fiecare jucător să fie mereu cu crosa pe gheaţă, gata să intercepteze un puc oricît de tare ar veni. Or, în cele două jocuri la care ne referim au fost irosite multe pase tocmai pentru că jucătorii noştri, din cauza poziţiei defectuoase de aşteptare, fie că n-au interceptat pucul, fie că n-au putut să şuteze dintr-o bucată spre poartă;

— mai multă atenţie la aşezarea pe gheaţă în acţiunile ofensive, în ceea ce priveşte asigurarea unui om în faţa porţii, gata să intervină la pasă sau să tragă pe poartă;

— în sfîrşit, am vrea să recomandăm — în special atacanţilor — însuşirea procedeului şutării pe „lift", procedeu care face parte din „arsenalul tehnic" al unui jucător modern.

La buna pregătire a hocheiştilor noştri trebuie să contribuie din plin şi arbitrajul în competiţiile noastre interne. Iată de ce recomandăm colegiului de arbitri din federaţia de resort să tragă concluzii din maniera în care au condus jocurile cei doi arbitri cehoslovaci, manieră modernă, cu o largă aplicare a legii avantajului, element care contribuie la cursivitatea şi dinamismul jocului.

Sîntem încredinţaţi că cele două victorii de preţ obţinute de hocheiştii noştri nu vor fi de natură să-i ducă la automulţumire, ci vor constitui un stimulent în activitatea lor viitoare, le vor întări convingerea că pregătirea sîrguincioasă, combativitatea şi dorinţa de a învinge le vor aduce numai satisfacţii. Publicul spectator care îndrăgeşte atît de mult hocheiul şi care i-a aplaudat cu atîta căldură sîmbătă şi duminică seara aşteaptă de la hocheiştii noştri alte şi alte succese de seamă.